

REPUBLIKA E KOSOVËS - РЕПУБЛИКА КОСОВО - REPUBLIC OF KOSOVO
GJYKATA KUSHTETUESE
УСТАВНИ СУД
CONSTITUTIONAL COURT

Priština, 09. novembra 2020. godine
Br. ref.:RK 1638/20

REŠENJE O NEPRIHVATLJIVOSTI

u

slučaju br. KI26/19

Podnosilac

Xhavit Thaqi
vlasnik kompanije „PTP INTERBAJ“

**Ocena ustavnosti, rešenja Apelacionog suda Kosova Ac.br. 3480 od
24. septembra 2018. godine, kao i dva
Obaveštenja Kancelarije Glavnog Državnog Tužioca KMLC. br. 162/2018
od 14. novembra 2018. godine i 3. decembra 2018. godine**

USTAVNI SUD REPUBLIKE KOSOVO

u sastavu:

Arta Rama-Hajrizi, predsednica
Bajram Ljatifi, zamenik predsednika
Bekim Sejdiu, sudija
Selvete Gërxhaliu-Krasniqi, sudija
Gresa Caka-Nimani, sudija
Safet Hoxha, sudija
Radomir Laban, sudija
Remzije Istrefi-Peci, sudija i
Nexhmi Rexhepi, sudija

Podnosilac zahteva

1. Zahev je podneo Xhavit Thaqi, vlasnik kompanije „PTP INTERBAJ“, iz Lipljana, (u daljem tekstu: podnosilac zahteva), koga po ovlašćenju zastupa Advokatska kancelarija „SCRL Partners“, putem advokata Hekurana Haxhimuse i Elze Bajrami, iz Prištine.

Osporena odluka

2. Podnosilac zahteva osporava ustavnost rešenja Apelacionog suda Kosova Ac. br. 3480, od 24. septembra 2018. godine, kao i dva obaveštenja Kancelarija Državnog tužioca KMLC. br. 162/2018, od 14. novembra 2018. godine, i 3. decembra 2018. godine.
3. Rešenje Apelacionog suda Ac. br. 3480, od 24. septembra 2018. godine, uručeno je podnosiocu zahteva 10. oktobra 2018. godine.

Predmetna stvar

4. Predmetna stvar je ocena ustavnosti osporenih odluka putem kojim je, po navodima podnosioca zahteva, došlo do povrede njegovih prava i sloboda koje su zagarantovane članom 3 [Jednakost pred Zakonom], članom 24 [Jednakost pred Zakonom], članom 31 [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje], članom 32 [Pravo na pravno sredstvo] i članom 54 [Sudska zaštita Prava] Ustava Republike Kosova (u daljem tekstu: Ustav), kao i članom 6 (Pravo na pravično suđenje), članom 13 (Pravo na delotvoran pravni lek) i članom 14 (Zabrana diskriminacije) Evropske konvencije o ljudskim pravima (u daljem tekstu: EKLjP).

Pravni osnov

5. Zahtev je zasnovan na stavu 4 člana 21 [Opšta načela] i stavu 7, člana 113 [Jurisdikcija i ovlašćene strane] Ustava, članu 47. [Individualni zahtevi] Zakona o Ustavnom sudu Republike Kosovo br. 03/L-121 (u daljem tekstu: Zakon) i pravilu 32 [Podnošenje podnesaka i odgovora] Poslovnika o radu Ustavnog suda Republike Kosovo (u daljem tekstu: Poslovnik o Radu).

Postupak pred Sudom

6. Dana 7. februara 2019. godine, podnosilac zahteva je podneo zahtev pred Ustavnim Sudom Republike Kosova (u daljem tekstu: Sud).
7. Dana 15. februara 2019. godine, predsednica Suda je imenovala sudiju Selvete Gërxhaliu- Krasniqi za sudiju izvestioca i Veće za razmatranje, sastavljeno od sudija: Arta Rama- Hajrizi (predsedavajuća), Remzije Istrefi Peci, i Nexhmi Rexhepi (članovi).
8. Dana 13. marta 2019. godine, Sud je obavestio podnosioca zahteva o registraciji zahteva i zatražio je od njega da podnese dodatna dokumenta. Sud je obavestio takođe i Apelacioni Sud u vezi sa registracijom zahteva.
9. Dana 22. marta 2019. godine, podnosilac zahteva je podneo dokumente koji su bili zatraženi od Suda.
10. Dana 19. novembra 2019. godine, Sud je zatražio od Osnovnog suda u Uroševcu – Opšte odeljenje, Građanski odsek dodatne informacije u vezi sa slučajem, odnosno statusom žalbe protiv Presude C. br. 1119/17 od 26. decembra 2017. godine.

11. Istog tog dana, Sud je zatražio spise predmeta slučaja od Osnovnog suda u Uroševcu – Odeljenje u Kačaniku, a u vezi sa krivičnim postupkom koji se pred njime vodi.
12. Dana 29. novembra 2019. godine, Sud je primio odgovor od Osnovnog suda u Uroševcu, putem kojeg je bio obavešten da “[...] u vezi sa predmetom C. br. 1119/18 predmet se nalazi pred Apelacionim Sudom još od 15.02.2018. godine rado razmatranja žalbe, i još uvek se predmet nije vratio sa žalbenog postupka”.
13. Dana 9. decembra 2019. godine, Osnovni sud u Uroševcu je poslao neke dokumente predmeta koje je Sud zatražio dana 19. novembra 2019. godine.
14. Dana 7. oktobra 2020. godine, nakon razmatranja izveštaja sudije izvestioca, Veće za razmatranje je jednoglasno iznelo preporuku Sudu o neprihvatljivosti zahteva.

Pregled činjenica

15. Sud na samom početku pregleda činjenica primećuje, da se predmetni postupak sastoji od više proceduralnih radnji i sudskih postupaka koji imaju svoje specifičnosti.
16. Konkretnije, predmetni postupak podnosioca zahteva se sastoji od i) Izvršnog postupka koji je pokrenula Carina kosova protiv podnosioca, ii) Krivičnog postupka koji je pokrenula Carina Kosova protiv podnosioca, iii) Parničnog postupka koji je pokrenula Carina kosova vezano za naknadu štete, i iv) Upravnog postupka koji je inicirao podnosilac zahteva.
17. S tim u vezi, Sud, radi boljeg pregled izveštaja nalazi za potrebu da sve te proceduralne radnje odvoji, i da ih u nastavku izveštaja predstavi i analizira na način koji će omogućiti bolje razumevanje suštine sudskih postupaka, kao i navoda podnosioca u zahtevu.

i) Izvršni postupak koji je pokrenula Carina Kosova, i ii) Krivični postupak u vezi sa krivičnim delom “lažne utaje taksi od uvoza i akcije iz člana 92 stav 2 Carinskog zakona Kosova”

18. Dana 17. novembra 2009. godine, Sektor za Reviziju Carine Kosova doneo je rešenje 04.3.2/464, kojim je obavezao podnosioaca zahteva, da zbog izbegavanja plaćanja carinskih obaveza prilikom uvoza polovnih automobila, on uplati određeni novčani iznos u roku od 7 dana.
19. Istovremeno je Carina Kosva podnela i krivičnu prijavu Opštinskom javnom tužilaštvu, protiv podnosioca zahteva zbog krivičnog dela “lažne utaje taksi od uvoza i akcije iz člana 92 stav 2 Carinskog zakona Kosova”.
20. Dana 17. novembra 2009. godine, podnosilac zahteva je podneo zahtev, Generalnom direktoru Carina Kosova, u kome je tražio ponovno razmatranje

rešenja 04.3.2/464. U zahtevu podnosilac je naveo *“da se postupak za naplatu treba obustaviti zbog krivičnog postupka koji je u toku”*.

21. Dana 14. januara 2010. godine, Generalni direktor Carina Kosova je rešenjem 06.1.4 br. 1564, odbio zahtev podnosioca kao neosnovan. Dok što se tiče navoda podnosioca zahteva u vezi sa krivičnim postupkom, Generalni direktor Carine Kosova je naglasio da *“sprovođenje krivičnog postupka se ne može povezati sa plaćanjem carinskih obaveza”*.
22. Dana 19. februara 2010. godine, podnosilac zahteva je uložio žalbu Nezavisnom odborom Carine Kosova za ponovno razmatranje, osporavajući zakonitost rešenja 04.3.2/464, od 17. novembra 2009. godine, u kojoj je tvrdio povrede odredbi carinskog zakona, ozbiljne povrede odredbi upravnog postupka kao i pogrešno i nepotpuno utvrđeno činjenično stanje.
23. Dana 15. avgusta 2010. godine, Carina Kosova je na osnovu Rešenja 04.3.2/464, od 17. novembra 2009. godine, podnela Osnovnom sudu predlog za izvršenje u vrednosti od 64.395.56 evra, protiv podnosioca zahteva u svojstvu dužnika, jer podnosilac zahteva nije u propisanom roku izvršio obaveze prema Carini Kosova.
24. Dana 20. januara 2011. godine, Opštinsko Javno tužilaštvo je pred Osnovnim sudom podiglo Optužnicu PP. br. 1928/2009, protiv podnosioca zahteva zbog osnovane sumnje da je on izvršio krivično delo *“lažne utaje taksi od uvoza i akcije iz člana 92 stav 2 Carinskog zakona Kosova”*.
25. Dana 20. novembra 2012. godine, Osnovni sud je doneo rešenje E. br. 1330/10, kojim je usvojio zahtev Carine Kosova, koji je podnela protiv podnosioca zahteva i dozvolio izvršenje u iznosu od 64,395.56 evra.
26. Dana 25. marta 2013. godine, Nezavisni odbor za ponovno razmatranje Carine Kosova, je usvojio žalbu podnosioca zahteva podnetu 19. februara 2010. godine, i doneo rešenje A. br. 60/2010-DK, kojim je privremeno obustavio raspravu o žalbi podnosioca zahteva sve dok se ne završi krivični postupak koji je iniciran od strane Opštinskog Javnog tužilaštva 20. januara 2011. godine.
27. Dana 7. novembra 2017. godine, Osnovni sud u Uroševcu je doneo rešenje P. br. 450/17, kojim je odbacio optužnicu Opštinskog tužilaštva od 20. januara 2011. godine, podnetu protiv optuženog [podnosioca zahteva], zbog apsolutne zastarelosti krivičnog gonjenja, po članu 107 stav 8, a u vezi sa članom 106 stav 1 tačka 1 Zakona o Krivičnom Postupku.
28. Istim rešenjem oštećenu stranu (Carinu Kosova), je upućena na građanski spor u vezi sa imovinskim zahtevom, u skladu sa članom 463 Zakona o Krivičnom postupku Kosova.
29. Podnosilac zahteva je u međuvremenu podneo prigovor Osnovnom sudu protiv rešenja Osnovnog suda E. br. 1330/10 od 20. novembra 2012 godine, kojim je dozvoljeno izvršenje. Istovremeno je tražio i poništenje odluke o izvršenju.

30. Dana 27. juna 2018. godine, Osnovni sud je doneo novo rešenje E. br. 1330/10, kojim je prigovor podnosioca odbacio kao neosnovan. Osnovni sud je u rešenju zaključio, da rešenje na osnovu koga je dozvoljeno izvršenje, ispunjava sve uslove koji su predviđeni u članu 36 stav 1 Zakona o Izvršnom Postupku (u daljem tekstu: ZIP), jer sadrži klauzulu da je isto pravosnažno još od 15. januara 2010. godine, a izvršno je od 18. februara 2010. godine. Osnovni sud je takođe naglasio, da je rešenje pogodno za izvršenje na osnovu člana 27 stav 1 ZIP-a, i jedno takvo rešenje, izdato od strane Carine Kosova, se smatra izvršnim dokumentom na osnovu člana 22 stav 1 tačka 1.2 ZIP-a.
31. Dana 5. jula 2018. godine, podnosilac zahteva je podneo podnesak Osnovnom sudom, tražeći da se donese dopunjujuća odluka. Svoj predlog je zasnovao na činjenici da je i) Rešenje A. br. 60/2010 od 25. marta 2013. godine, Nezavisnog Odbora Carine Kosova za ponovno razmatranje stavilo van snage Rešenje Carine Kosova, na osnovu kojeg je dozvoljeno izvršenje *“zato što je obustavljen postupak uzimajući u obzir da je isti bio u krivičnom postupku”*. (ii) krivični postupak protiv njega je završen i ovo *“podrazumeva da ni u ovom postupku nije potvrđen dug, koji je kreditor tvrdio, zato što nikada nije bilo dokaza da je roba doneta na Kosovo”*; i (iii) da na osnovu Zakona o Oprostu Javnih Dugova, za koji se smatra da ga je on nacinio u period 2004/2007 godina, proizilazi da je njemu oprošten dug, kao i da se o ovome sudovi trebaju starati po službenoj dužnosti.
32. Podnosilac zahteva je istog dana uložio i žalbu pred Apelacionim sudom protiv rešenja Osnovnog Suda u Uroševcu E. br. 1330/10 od 27. juna 2018. godine, zbog suštinskih povreda izvršnog postupka kao i zbog pogrešne primene materijalnog prava, i u suštini ponavljajući tvrdnje kao u dopisu/ zahtevu za donošenje dopunjujuće odluke podnetom Osnovnom Sudu tog istog dana.
33. Dana 24. septembra 2018. godine, Apelacioni Sud je doneo rešenjem Ac. br. 3480/18 kojim je odbio kao neosnovanu žalbu podnosioca zahteva, i potvrdio je Rešenje Osnovnog suda E. br. 1330/10, od 27. juna 2018. godine. U rešenju Apelacionog suda stoji:
- “...pravni stav prvostepenog suda je zakonit, sta vise Osnovni sud je pravilno primenio i materijalno pravo zato što je odlučio na osnovu Rešenja Carine Kosova 04.3.2/464 od 17. novembra 2009. godine, i Rešenja Generalnog Direktora Carine Kosova 06.1.4 br. 1564 od 14. januara 2010. godine, u ukupnoj vrednosti od 64.395.56 evra. Osnovni Sud je, na osnovu člana 21 ZIP-a, naglasio da “izvršni organ određuje, odnosno primenjuje izvršenje na osnovu izvršnog dokumenta i na osnovu verodostojnog dokumenta”.*
34. Dana 24. oktobra 2018. godine, podnosilac zahteva je podneo Kancelariji Glavnog državnog tužioca zahtev za podnošenje zahteva za zaštitu zakonitosti.
35. Dana 14. novembra 2018. godine, Kancelarija Glavnog državnog tužioca je dopisom KMLC. br. 162/2018, obavestila podnosioca zahteva da je u kontekstu njegovih navoda kao i dokaza koji su pribavljeni i podneti *“utvrđeno da ne postoje zakonski razlozi za podnošenje zahteva za zaštitu zakonitosti”*.

Kancelarija Glavnog Državnog Tužioca se pozvala na član 247 stav 1 tačka a) i tačka b) Zakona o Parničnom Postupku (u daljem tekstu:ZPP).

36. Dana 30. novembra 2018. godine, podnosilac zahteva je poslao dopis Kancelariji Glavnog državnog tužioca, odnosno zahtev za ponovno razmatranje ranijeg zahteva za zaštitu zakonitosti. Podnosilac zahteva je u dopisu/novom zahtevu naglasio da (i) je došlo do pogrešne primene zakona (ii) se treba primeniti Zakon o Oprostu Javnih Dugova (iii) su Rešenja Carine Kosova obustavljena na osnovu odluke Nezavisnog odbora za ponovno razmatranje, i da, samim tim, nema pravosnažne i izvršne odluke.
37. Dana 3. decembra 2018. godine, Kancelarija Glavnog državnog tužioca je, u dopisu KMLC. br. 162/2018, obavestila podnosioca zahteva da u *“ovom konkretnom slučaju ne postoje zakonski razlozi za podnošenje zahteva za zaštitu zakonitosti u smislu člana 247.1 tačka a) i tačka b) Zakona o Parničnom Postupku”*.

iii) Parnični postupak za naknadu štete koji je pokrenula Carina Kosova, protiv podnosioca zahteva

38. Neodređenog dana Carina Kosova, je podnela tužbu za nadoknadu štete Osnovnom sudu protiv podnosioca zahteva, tvrdeći *“da je on nezakonitim radnjama izbegao plaćanje carinskih taksi za 34 automobila koji su uvezeni, čime je prouzrokovao štetu Carini kosova I Ministarstvu finansija”*.
39. Dana 18. i 21. decembra 2017. godine, podnosilac zahteva je putem dopisa osporio tužbeni zahtev Carine Kosova.
40. Dana 26. decembra 2017. godine, Osnovni sud je doneo presudu C. br. 1119/17, kojom je odbio tužbeni zahtev Carine Kosova, i obrazložio je da *“navodi tužioca, u vezi sa nadoknadom štete, protiv tuženog su navedeni na osnovu krivične odluke, putem koje se isti optužuje za izbegavanje carinskih taksi i u vezi sa tim je protiv tuženog sproveden krivični postupak iz kojeg je proizašlo da su neistiniti navodi tužioca u vezi sa izbegavanjem carinskih taksi, a ovo zbog toga što je krivični postupak bio uspešan za optuženog – ovde tuženog”*. Samim tim, Osnovni sud u Uroševcu je odbio tužbeni zahtev, *“na osnovu člana 399 stav 1 ZPP-a i člana 14 (obavezna krivična odluka u građanskim predmetima, gde su šteta, građanske posledice, elementi krivičnog dela) ZPP-a [...]”*.
41. Dana 15. januara 2018. godine, Carina Kosova, je uložila žalbu Apelacionom sudu protiv presude Osnovnog C. br. 1119/17, od 26. decembra 2017. godine. Tužilac (Carina Kosova) je naglasila da je prvostepeni sud doneo protivzakonitu odluku *“jer nije utvrdio činjenično stanje u građanskom postupku u vezi sa utvrđivanjem, da li su ispunjene carinske obaveze od strane tuženog, već je samo na opisan način spomenuo dokaze”*.
42. Dana 1. februara 2018. godine, podnosilac zahteva je podneo odgovor na žalbu, putem kojeg je *inter alia* naglasio da on nema nikakvu obavezu prema tužiocu, jer na osnovu Zakona o Oprostu javnih Dugova, bilo koji dug koji je

postojao, čak i da nije došlo do poništenja krivične presude, opet ne bi imao osnova za tužbeni zahtev.

iv) Upravni spor koji je pokrenuo podnosioca zahteva nakon podnošenja zahteva KI26/19 pred Ustavnim Sudom

43. Sud je na osnovu spisa predmeta koje je dobio od Osnovnog suda primetio da je 26. februara 2019. godine, podnosilac zahteva pred Osnovnim sudom – odeljenju za upravne sporove, pokrenuo upravni postupak protiv Carine Kosova, tražeći da bude oslobođen od plaćanja carinskih obaveza.
44. Imajući u vidu da podnosilac zahteva nije obavestio Sud da je 26. februara 2019. godine, inicirao Upravni postupak, Sud navodi da on u nastavku neće navesti činjenice ovog Upravnog postuka, a samim tim se neće ni ex-officio baviti njegovom analizom, kao ni ustavnom ocenom sudskih odluka u vezi sa ovim slučajem.

Navodi podnosioca

45. Podnosilac zahteva tvrdi da se osporenim rešenjima Osnovog suda, E. br. 1330/10 od 20. novembra 2012. godine i E. br. 1330/10, od 27. juna 2018. godine, rešenjem, Apelacioni Sud, Ac. br. 3480/18, kao i dvema odlukama Državnog tužilaštva, povređuju njegovih prava i slobode garantovane članom 3 [Jednakost pred Zakonom], članom 24 [Jednakost pred Zakonom], članom 31 [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje], članom 32 [Pravo na pravno sredstvo], i članom 54 [Sudska zaštita Prava] Ustava, kao i članom 6 (Pravo na pravično suđenje), članom 13 (Pravo na delotvoran pravni lek) i članom 14 (Zabrana diskriminacije) EKLjP.
46. Konkretnije, podnosilac zahteva navodi da je njemu povređen član 3 i 24 Ustava u vezi sa članom 14 EKLjP, iz razloga što se u njegovom slučaju nije postojala jednakost pred zakonom, time što Osnovni i Apelacioni sud nisu razmotrili sve njegove navode, a takođe što Kancelarija Državnog tužioca nije prihvatila njegov zahtev za zaštitu zakonitosti, i ako je shodno članu 247.1, tačke a) i b) ZPP br. 03/L-006, ono imalo zakonsku obavezu da to i učini, a samim tim da takav zahtev prosledi i Vrhovnom sudu kako bi se on izjasnio o navedenim povredama.
47. U prilog toj tvrdnji podnosilac zahteva dodaje „*da je u predmetu drugog subjekta, uz potpuno iste razloge koji su gore navedeni, u zahtevu podnosioca, Kancelarija glavnog državnog tužioca je odlučila da podnese zahtev za zaštitu zakonitosti u Vrhovnom sudu.*“
48. Podnosilac dalje navodi povredu člana 31 Ustava, u vezi sa članom 6 EKLjP, jer je Osnovni sud dozvolio izvršenje na osnovu dokumenta koji nikada nije imao karakteristike izvršnosti. Takođe sa povredama člana 31 nastavlja i Apelacioni sud, koji je trebalo da razmotri sve navode dužnicke strane „*.... na osnovu člana 71, stava 1, tačke 1.1 i 1.2, budući da dokument na osnovu kojeg je dozvoljeno izvršenje nikada nije imalo karakteristike izvršnosti...*“ u prilog osnovanosti ovih povreda podnosilac zahteva takođe dodaje „*u vezi sa ovim*

pitanjem vodio se i krivični postupak, a poznato je da krivični postupak obustavlja ostale postupke, i bez utvrđenja krivice optuženog, ne može se zahtevati nikakvo inkasiranje u građanskim postupcima“.

49. Dalje, podnosilac zahteva takođe tvrdi povredu člana 31 Ustava u vezi sa članom 6 EKLJP, jer je Kancelarija glavnog državnog tužioca, delovala suprotno ovim načelima na način, što nije prihvatala njegov zahtev za podnošenje zahteva za zaštitu zakonitosti Vrhovnom sudu Kosova, ako su za to imali pravni osnov na osnovu člana 247.1, tačke a i b ZPP. Time su po navodima podnosioca zahteva „*pogrešno primenili materijalno pravo, jer prethodni sudovi, odnosno Osnovni sud u Uroševcu i Apelacioni sud nisu uzeli u obzir uopšte otpis javnih dugova u skladu sa Zakonom o otpisu javnih dugova, i što se za isti predmet vodi parnični postupak u Osnovnom sudu u Uroševcu*“.
50. Pored toga podnosilac zahteva navodi i povredu člana 32 Ustava u vezi sa članom 13 EKLJP, „*kojom se svakom građaninu garantuje pravo podnošenja pravnih lekova, a koji je u slučaju podnosioca povredila Kancelarija glavnog državnog tužioca. Kancelarija glavnog državnog tužioca, ne uzimajući u obzir uzroke koji su postojali u zahtevu za podnošenje zahteva za zaštitu zakonitosti i u takvoj situaciji, ne šaljući predmet podnosioca Vrhovnom sudu, negirala je podnosioca pravo koje je zajemčeno Ustavom i članom 13 Evropske konvencije o ljudskim pravima o korišćenju pravnih lekova u sudu*“.
51. Isto tako pozivajući se i na član 54 Ustava, podnosilac zahteva navodi da je i njegovo pravo na sudsku zaštitu prava bilo povređeno zato što Kancelarija Glavnog državnog tužioca nije prihvatila da pošalje njegov slučaj pred Vrhovni Sud, iako je, po navodima podnosioca zahteva, on podneo dokaze i argumentovao je da se njegovo pitanje treba poslati pred Vrhovni Sud na ponovno razmatranje.
52. Na kraju, podnosilac zahteva traži od Suda da se proglase nevažećim Rešenja Osnovnog suda u Uroševcu E. br. 1330/10 od 20. novembra 2012. godine i 27. juna 2018. godine, Rešenje Apelacionog Suda Ac. br. 3480/18 od 24. septembra 2018. godine, Rešenje E. br. 1330/10 od 27. juna 2018. godine i da se pitanje vrati na ponovno suđenje pred Osnovnim sudom u Uroševcu.

Ocena prihvatljivosti zahteva

53. Sud prvo ispituje da li je zahtev ispunio uslove prihvatljivosti koji su utvrđeni Ustavom, propisani Zakonom i dalje predviđeni Poslovníkom o radu.
54. U tom smislu, Sud se poziva na stavove 1. i 7. člana 113. [Jurisdikcija i Ovlašćene Strane] Ustava koji propisuju:

„1. Ustavni sud odlučuje samo u slučajevima koje su ovlašćene strane podnele sudu na zakonit način.

(...)

7. *Pojedinci mogu da pokrenu postupak ako su njihova prava i slobode koje im garantuje ovaj Ustav prekršena od strane javnih organa, ali samo kada su iscrpeli sva ostala pravna sredstva, regulisanim zakonom.*"

55. Sud se takođe poziva i na stav 4 člana 21 [Opšta načela] Ustava, koji propisuje: *"Ustavom utvrđena prava i osnovne slobode važe i za pravna lica, onoliko koliko su izvodljiva"*.
56. U tom smislu, Sud primećuje da podnosilac zahteva ima pravo da podnese ustavnu žalbu pozivajući se na navodne povrede njegovih osnovnih prava i sloboda, koja važe i za pojedince i za pravna lica (vidi slučaj Ustavnog suda br. KI41/09, podnosilac zahteva: *Univerzitet AAB-RIINVEST L.L.C.*, rešenje o neprihvatljivosti od 3. februara 2010. godine, stav 14).
57. Štaviše, Sud se takođe poziva i na uslove prihvatljivosti, kao što je propisano u Zakonu. U tom smislu, Sud se poziva na članove 47. [Individualni zahtevi], 48. [Tačnost podneska] i 49. [Rokovi] Zakona, koji propisuju:

Član 47
[Individualni zahtevi]

"1. Svaka osoba ima pravo da od Ustavnog suda zatraži pravnu zaštitu ukoliko smatra da njena Ustavom zagarantovana prava i slobode krši neki javni organ.

2. Osoba može da podnese pomenuti podnesak samo nakon što su iscrpljena sva ostala zakonom određena pravna sredstva."

Član 48.
[Tačnost podneska]

"Podnosilac podneska je dužan da jasno naglasi to koja prava i slobode sumu povređena i koji je konkretan akt javnog organa koji podnosilac želi da ospori."

Član 49.
[Rokovi]

„Podnesak se podnosi u roku od 4 meseci. Rok počinje od dana kada je podnosilac primio sudsku odluku... "

58. Što se tiče ispunjenja ovih uslova vezano za sudske odluke koje podnosilac zahteva osporava, Sud utvrđuje da je podnosilac zahteva podneo zahtev u svojstvu ovlašćene strane, osporavajući akt javnog organa, odnosno Obaveštenja Kancelarija državnog tužioca KMLC. br. 162/2018 od 14. novembra 2018. godine, nakon iscrpljenja svih pravnih sredstava. Podnosilac zahteva je isto tako naglasio prava i slobode za koje tvrdi da su povređene, u skladu sa uslovima iz člana 48. Zakona i podneo je zahtev u skladu sa rokom koji je propisan u članu 49. Zakona.

59. Pored toga, Sud uzima u obzir pravilo 39. [Kriterijum o prihvatljivosti], stav 1. i 2. Poslovnika o radu, koje propisuju:

“1. Sud može smatrati zahtev prihvatljivim;

(b) ako su iscrpljena sva delotvorna pravna sredstva, koja su na raspolaganju po zakonu, protivpobijene presude ili odluke, ili

2. Sud može smatrati zahtev neprihvatljivim, ako je zahtev očigledno neosnovan, jer podnosilac nije dovoljno dokazao i potkrepio tvrdnju.”

60. U konkretnom slučaju Sud primećuje da podnosilac zahteva sve navedene povrede prava i slobode garantovane Ustavom i EKLJP dovodi u vezu, kako sa izvršnim postupkom koji je inicirala Carina Kosova povodom nastalih dužnickih obaveza u kome su sudovi pogrešno primenili zakon, tako i sa činjenicom da Kancelarija državnog tužioca nije prihvatila njegove zahteve za zaštitu zakonitosti koje je on podneo protiv presude Apelacionog suda, i ako je shodno njegovim tvrdnjama *“Tužilaštvo shodno članu 247.1, tačke a) i b) Zakonu o parničnom postupku br. 03/L-006, imalo zakonsku obaveznu da to učini.”*
61. S tim u vezi Sud će uzeti u razmatranje osnovanost navoda podnosioca zahteva *vis-à-vis* navodne povrede članova 3,24, 31,32,54 Ustava, koje on dovodi u vezu, kako sa odlukama redovnih sudova povodom izvršnog postupka koji je pokrenula Carina Kosova, tako i sa odlukama državnog tužilaštva kojim su odbijeni njegovi zahtevi za zaštitu zakonitosti.
62. Imajući to u vidu, Sud nalazi da kao primarnu povredu, podnosilac zahteva u prvi plan ističe pravičnost izvršnog postupka u celini, iz koje proističu i ostale povrede Ustava i EKLJP.

Navodi o povredi člana 31 i 32 Ustava u vezi sa članom 6 EKLJP

63. Sud uvidom u navode podnosioca zahteva koje on dovodi u vezu sa pravičnošću sudskog postupka, smatra, da je (i) podnosilac zahteva izgradio svoj slučaj na osnovama zakonitosti, odnosno na pogrešnom utvrđenom činjeničnom stanju i pogrešnoj primeneni zakona od strane redovnih sudova; kao i na navodu da je (ii) Kancelarija državnog tužioca odbila njegov zahtev za zaštitu zakonitosti suprotno članu 247.1 tačka a) i tačka b) ZPP”.
64. Specifičnije, a u vezi sa oba navoda, odnosno tvrdnji podnosioca zahteva u vezi sa zakonitošću osporenih odluka sudova i državnog tužioca, Sud podseća da je on uvek naglašavao da ovi navodi ne spadaju pod nadležnost Suda, i samim tim, u principu, ne mogu se razmatrati od strane Suda. (Vidi, s tim u vezi, između ostalog, slučajeve Suda KI56/17, podnositeljka zahteva *Lumturije Murtezaj*, Rešenje o neprihvatljivosti od 18. decembra 2017. godine, stav 35, KI154/17 i 05/18 podnosioci zahteva *Basri Deva, Afërdita Deva i Društvo sa ograničenom odgovornošću “Barbas”* Rešenje o neprihvatljivosti od 12. avgusta 2019 god, stav 60, KI192/18, podnosilac zahteva *Kosovska*

kompanija za distribuciju i snabdevanje energijom, KEDS d.d., Rešenje o neprihvatljivosti, od 16. avgusta 2019 god, stav 49).

65. Sud je takođe preko svoje sudske prakse konstantno naglašavao da nije njegov zadatak da se bavi greškama u činjenicama i zakonu, koje su navodno izvršili redovni sudovi (zakonitost), osim i u meri u kojoj su iste mogle povrediti prava i slobode zaštićene Ustavom (ustavnost). On sam ne može oceniti zakon koji je doveo do toga da redovni sud usvoji jednu umesto neke druge odluke. Da je drugačije, Sud bi delovao kao sud "četvrtog stepena", što bi rezultiralo prevazilaženjem granica postavljenim pod njegovom jurisdikcijom. U stvari, uloga je redovnih sudova da tumače i primenjuju odgovarajuća pravila procesnog i materijalnog prava. (Vidi: slučaj ESLJP-a, *Garcia Ruiz protiv Španije*, Presuda od 21. januara 1999. godine, stav 28; vidi i, između ostalog, slučajeve Suda: KI70/11, podnosioci zahteva: *Faik Hima Magbule Hima i Bestar Hima*, rešenje o neprihvatljivosti od 16. decembra 2011. godine, KI154/17 i 05/18 podnosioci *Basri Deva, Afredita Deava i Društvo sa ograničenom odgovornošću "Barbas"*, Rešenje o neprihvatljivosti od 12. avgusta 2019 god, stav 61, KI192/18, podnosilac zahteva *Kosovska kompanija za distribuciju i snabdevanje energijom, KEDS d.d.*, Rešenje o neprihvatljivosti, od 16. avgusta 2019 god, stav 50).
66. Zadatak je Suda da razmotri postupak u celini, što u konkretnom slučaju, pored odluka redovnih sudova i odluku državnog tužilaštva (vidi, između ostalog, presudu ESLJP u predmetu *Helmerts protiv Švedske* od 29. oktobra 1991, Serija A br. 212, str. 15, st. 31). Takođe, ne spada u nadležnost ESLJP da umesto sopstvene procene činjenica preuzima tumačenje domaćeg suda, a opšte je pravilo da domaći sud ceni dokaze koji mu se podnose. Zadatak Suda je da utvrdi da li je postupak u celini bio pravičan, uključujući i način predočavanja dokaza u zalbenim postupcima (vidi, između ostalog, inter alia, predmet *Edwards protiv Ujedinjenog Kraljevstva*, predstavka br. 79/1991/331-404, Izveštaj Evropske komisije za Ljudska prava, stav 34).
67. Vraćajući se na konkretan navod podnosioca zahteva u vezi sa činjenicom da je Osnovni sud pogrešno utvrdio činjenično stanje kada je doneo odluku da se dozvoli izvršenje jednog dokumenata, koji sam po sebi nema karakteristike izvršnosti, Sud primećuje da je ovaj žalbeni navod, kao argument podnosioca zahteva Osnovni sud već dva puta analizirao, i to, kako u rešenju E.br. 1330/10, od 20. novembra 2012. godine, tako i u rešenju E.br. 1330/10, od 27. juna 2018. godine.
68. Konkretnije, Sud je našao, da je Osnovni sud na predlog Carine Kosova dozvolio izvršenje rešenja 04.3.2/464 od 17. novembra 2009. godine, koje je shodno zaključku Osnovnog suda postalo pravosnažno i izvršno. U stvari, Osnovni sud je takvu odluku doneo tek posle isteka zakonom propisanog roka u kome podnosilac zahteva nije izvršio svoje novčane obaveze koje je imao prema poveriocu (Carini Kosova).
69. Sud dalje primećuje, da je podnosilac zahteva podneo žalbu na prvostepeno rešenje Osnovnog suda, navodeći nekoliko žalbenih argumenta, među kojima su bili da i) "rešenje Carine Kosova na osnovu primenljivih odredbi Zakona o

izvršnom postupku, ne ispunjava uslove za izvršenje odluke, i ii) da odluka koja je osporena niti je izvršna niti pravosnažna, jer je postupak po žalbi bio u toku”.

70. Sud nalazi, da je Osnovni sud u rešenju E.br. 1330/10, od 27.juna 2018. godine, u potpunosti odgovorio na sve žalbene navode, pri tome pružajući konkretno pravno obrazloženje za svaki navod posebno, koje ovaj Sud ne nalazi proizvoljnim ili neutemeljenim.
71. Konkretnije, što se tiče navoda podnosioca zahteva da *“rešenje Carine Kosova na osnovu primenjivih odredbi Zakona o izvršnom postupku, ne ispunjava uslove za izvršenje odluke”*, Osnovi sud je bio mišljenja *“Da takva žalbena argumentacija podnosioca je neosnovana, jer rešenje na osnovu kojeg je određeno izvršenje od strane suda, kao što je potvrđeno i iz spisa predmeta, ispunjava sve zakonske uslove koji su zahtevani članom 36, stavom 1 ZIP-a, kao što se vidi ovo rešenje ima klauzulu da je rešenje pravosnažno od 15.01.2010. godine, kao i klauzulu da je rešenje izvršno, odnosno da se može izvršiti.”*
72. Sud podseća da član 36 Zakona BR. 04/L-139 ZPP, na koji se pozvao Osnovni sud, reguliše pitanje izvršnosti jednog dokumenta:

Član 36 Potvrda o izvršnosti

*“1. Uz predlog o izvršenju, izvršnom organu se dostavlja i izvršni dokument, u originalu ili overena kopija, uz klauzulu o izvršnosti izvršenja.
2. Potvrdu o izvršnosti izdaje sud, odnosno državni organ koji je odlučio o zahtevu u prvostepenom postupku.
[...]”*

73. Pored toga, Sud nalazi da je Osnovni sud takođe argumentovano odgovorio i na navod podnosioca zahteva koji se odnosio i na činjenicu da rešenje Carine Kosova ne ispunjava uslove kao izvršni naslov, iz razloga što je on podneo žalbu protiv izvršnog rešenja Carine Kosova. Takav žalbeni navod Osnovi sud nije cenio osnovanim iz razloga *“što je rešenje o kojem je reč opremljeno klauzulama izvršnosti i isto sadrži i klauzulu da žalba ne obustavlja izvršenje ovog rešenja”*.
74. Sud je mišljenja, da takav stav Osnovnog suda ima, kako činjeničnu tako i zakonsku argumentaciju, a koju ovaj Sud ne nalazi kao proizvoljnu i zakonski neutemeljenu.
75. Što se tiče žalbenih navoda u vezi sa žalbenim postupkom pred Apelacionim sudom, Sud primećuje da podnosilac navode o povredi u postupku pred Apilacionim sudom gradi na tvrdji, da Apelacioni sud nije uzeo u razmatranje sve njegove žalbene navode, konkretnije, pitanje koje se odnosilo na povredu izvršnog postupka od strane Osnovnog suda, odnosno, da je Osnovni sud prihvatio jedan dokumenat kao izvršni i ako nije u skladu sa ZIP.

76. Sud, analizirajući navode podnosioca zahteva kao i rešenje Apelacionog suda na koji se žalbeni navod odnosi, nalazi, da je konkretno, što se tiče ovog žalbeog navoda, Apelacioni sud *inter alia* zaključio "da je Žalbeni navod punomoćnika dužnika u žalbi da je prvostepeni sud povredio odredbe izvršnog postupka, je neosnovan, jer rešenje koje je izdato u konkretnom slučaju jeste izvršni dokument,, i isti ispunjava uslove za izvršenje na osnovu izvršnog dokumenta, kako je određeno članom 21 ZIP-a i članom 24, stavom 3, članom 27, stavom 1 istog zakona".

77. S tim u vezi, Sud primećuje da član 21. ZIP u relevantno delu glasi:

Član 21. Pravni osnovi za određivanje izvršenja

"Izvršni organ određuje, odnosno sprovodi izvršenje samo na osnovu izvršnog dokumenta (titulus executionis) i pouzdanog dokumenta, ako ovim zakonom nije drugačije predviđeno."

78. Imajući u vidu samu sadržinu člana 21 ZIP, Sud nalazi da je Apelacioni sud utvrdio da shodno relevantnoj zakonskoj odredbi, dokumenat, odnosno rešenje Carine Kosova, na osnovu kojeg podnosilac gradi žalbene navode predstavlja jedan *titulus executionis*, i da on kao takav ispunjava sve zakonske propisane uslove izvršnosti.

79. Šta više, Sud takođe nalazi da je Apelacioni sud svoje obrazloženje zasnivao i na relevantnim odredbama člana 24. stava 3 i člana 27 ZIP.

80. S tim u vezi, Sud nalazi da relevantne odredbe članova 24. stava 3 i 27 ZIP glase,

Član 24. Izvršnost odluke

[...]

3. Odluka doneta u upravnom postupku je izvršna, ako je kao takva postala prema pravilima kojima je regulisan takav postupak.

Član 27. Podobnost izvršivog dokumenta

1. Izvršivi dokument je podoban za izvršenje ako su na njemu naznačeni poverilac i dužnik, kao i predmet, sredstva, iznos i vreme ispunjenja obaveze.

2. Ako preko izvršnog dokumenta nije određen rok za dobrovoljno namirenje obaveze, takav rok će se odrediti rešenjem o izvršenju i naredbom o izvršenju, za sedam (7) dana.

81. Imajući u vidu ovakvu argumentaciju Apelacionog suda kao i zakonske odredbe koje je Apelacioni sud u rešenju koristio kao pravni osnov, ne nalazi bilo kakvu proizvoljnost, kako priliko utvrđivanju činjenica u vezi sa prirodom izvršnog dokumenta, tako ni sa njegovom pravnom prirodom koja bi uticala na pravičnost postupka koji je vođen pred Apelacionim sudom.

82. Pored toga, Sud nalazi da podnosilac zahteva povredu članova 31 i 32 Ustava dovodi i u vezu sa odbijanjem njegovog zahteva za zaštitu zakonitosti od strane državnog tužioca.
83. Konkretnije, podnosilac zahteva u prilog ovim povredama navodi **i)** Da je Kancelarija glavnog državnog tužioca delovala suprotno načelu člana 31 Ustava i člana 6 EKLJP "na način, što nje prihvatila njegov zahtev za zaštitu zakonitosti Vrhovnom sudu Kosova, i ako su za to imali pravni osnov na osnovu člana 247.1, tačke a i b., i **ii)** povredu člana 32 Ustava koji svakom građaninu garantuje pravo podnošenja pravnih lekova, a koji je u slučaju podnosioca povredila Kancelarija glavnog državnog tužioca jer je njegov zahtev odbila".
84. Sud kao prvo nalazi, da član 247 tačke a i b ZPP br. 03/L- 006, u relevantnim delovima glase;

Član 247. ZPP br. 03/L- 006

"Javni tužilac može podići zahtev za zaštitu zakonitosti:

a) zbog bitnih povreda odredaba parničkog postupka, ukoliko povreda se odnosi na teritorijalnu nadležnost, ukoliko prvostepeni sud donosilo presudu bez glavne rasprave, a bio je u obavezi da održi glavnu raspravu, ukoliko je odlučeno po zahtevu, u vezi toga spor je u toku, ili ukoliko u suprotnosti sa zakonom, udaljivan javnost sa glavne rasprave;

*b) zbog pogrešne primene materijalnog prava
[...]"*

85. Sud dovodeći u vezu žalbeni navod podnosioca zahteva kao i odluku državnog tužioca kojom je odbijen zahteva o pokretanju zahteva za zaštitu zakonitosti pred Vrhovnim sudom, primećuje, da je sama sadržina zakonske odredbe člana 247 ZPP nesporna, a koja kao prvo, daje mogućnost podnosiocu zahteva da zaštitu svojih prava potreži i zahtevom za zaštitu zakonitosti pred državnim tužiocem, međutim, isto tako, nesporna je i činjenica da je usvajanje jednog zahteva za zaštitu zakonitosti od strane državnog tužioca, uslovljeno je ispunjevanjem određenih uslova, a oni su propisani u tački a) i b) člana 247 ZPP.
86. Sud je analizirajući odluku državnog tužilaštva koju osporava podnosilac zahteva našao, da je državni tužilac, upravo kao glavni kriterijum odbijanja zahteva za zaštitu zakonitosti koristio navedeni uslov propisan članom 247 tačke a) i b). Konkretnije državni tužilac je u odluci KMLC. br. 162/2018, između ostalog naveo; da je i pored činjenice što je ono obezbedilo i spise predmeta od Osnovnog suda E.br. 1330/2010, i nakon sveobuhvatne analize svih dokaza u kontekstu navoda podnosioca zahteva za podnošenje zahteva za zaštitu zakonitosti, zaključio, da navodi u zahtevu i dokazi koji su pružani i obezbeđeni, vode njegovom zaključku, da ne postoje zakonska obrazloženja za podnošenje zahteva za zaštitu zakonitosti, jer nisu ispunjeni uslovi propisani u tačkama a) i b).

87. Na osnovu izloženog Sud nalazi da je državni tužilac, imajući u vidu dato obrazloženje u odluci, pažljivo analiziralo sve žalbene navode u kontekstu ispunjenja svih propisanih uslova člana 247 tačke a) i b) ZPP, koji bi omogućili usvajanje zahteva za zaštitu zakonitosti. Međutim, da je i pored sveobuhvatne analize svih spisa predmeta, zaključilo da razloge koje je podnosilac zahteva koristio u zahtevu za zaštitu zakonitosti, ne ispunjavaju propisane uslove pomenute zakonske odredbe.
88. Shodno tome, Sud može da zaključi da su navodi podnosioca zahteva u vezi sa povredom člana 31 Ustava u vezi sa članom 6 EKLJP neosnovani.
89. Dalje, što se tiče navoda podnosioca zahteva, da su redovni sudovi trebali da zaustave postupak izvršenja iz razloga što je Carina Kosova inicirala krivični postupak protiv njega zbog krivičnog dela "lažne utaje taksi od uvoza i akcije iz člana 92 stav 2 Carinskog zakona Kosova", te da u tom postupku nije utvrđena njegov a krivična odgovornost, Sud primećuje da je te navode podnosilac podigao i pred Osnovnim sudom, ali da su oni kao takvi bili odbačeni, imajući u vidu da se radilo o mogućem krivičnom delu, za šta, shodno zakonu o krivičnom postupku predstavlja sudski postupak drugačije prirode koji ima svoje proceduralne puteve. Shodno tome Sud i ove navode podnosioca zahteva takođe nalazi kao neosnovane.
90. Imajući u vidu da je Sud zaključio da je navod podnosioca zahteva vezano za povredu člana 31 Ustava u vezi sa članom 6 EKLJP neosnovan, može da zaključi da je i navod podnosioca zahteva o povredi člana 32 Ustava u vezi sa članom 13 EKLJP neosnovan, iz razloga što je Sud već našao da je podnosilac zahteva koristio pravno sredstvo propisano zakonom, ali da ono, kao takvo nije bilo efikasno, imajući u vidu samu sadržinu i razloge na kojima je podnosilac zahteva zasnovao svoj zahtev za zaštitu zakonitosti pred tržavnim tužilaštvom.

Navodi o povredi člana 3 i 24 Ustava, kao i člana 14 EKLJP u vezi sa nejednakim tretmanom

91. Što se tiče navoda podnosioca zahteva o povredi člana 3 [Jednakost pred zakonom] Ustava, Sud napominje da pomenuti član ustava, ne spada pod poglavljem II Prava i osnovne slobode ustava, samim tim njime nisu zagarantovana nijedne individualna prava i slobode. Imajući to u vidu, Sud zaključuje da se on neće baviti ovim navodom podnosioca zahteva.
92. Međutim Sud takođe nalazi da podnosilac zahteva ističe i navode o povredi člana 24 Ustava u vezi sa nejednakim tretmanom, a koje dovodi u vezu sa činjenicom "da je u predmetu drugog subjekta, uz potpuno iste razloge Kancelarija državnog tužioca odli koji su gore navedeni, u zahtevu podnosioca, Kancelarija državnog tužioca odlučila da podnese zahtev za zaštitu zakonitosti Vrhovnom sudu." Sud dovodeći u vezu navode sa konkretnim slučajem, kao i sa garancijama i principima člana 24 Ustava u vezi sa članom 14 EKLJP, zapaža da u suštini sve navode vezani za svoje tvrdnje, podnosilac zahteva dovodi u kontekstu pravičnosti izvršnog postupka.

93. Međutim, Sud isto tako zapaža da podnosilac zahteva, osim navoda o nejednakom tretmanu u vezi sa ne-pravičnošću postupka, nije dostavio bilo kakav dokaze koji bi mogli da pokažu da se zaista radilo o diskriminaciji ili nejednakom tretmanu bilo po osnovu, kako je navedeno u članu 24 Ustava ili članu 14 EKLJP, odnosno da je drugačije tretirana u odnosu na drugu stranke u istoj ili sličnoj situaciji, niti to proizlazi iz dokumenata predloženih Ustavnom sudu. Sama činjenica da je podnosilac sudu dostavio jednu odluku državnog tužioca u vezi sa jednim drugim slučajem, samo po sebi ne vodi zaključku da postoji nejednak tretman. U stvari svaki zahtev za zaštitu zakonitosti koji se podnosi državnom tužiocu ima svoje specifičnosti koje mogu biti od značaja za reagovanje ili ne reagovanje državnog tužioca.
94. Stoga, Sud smatra da su navodi o nejednakom tretmanu podnosioca zahteva paušalni, a eventualna proizvoljnost sudova u ovom sudskom postupku, nije očigledna. S obzirom na sve navedeno, Sud smatra da su očigledno (prima facie) neutemeljeni i navodi podnosioca zahteva o kršenju zabrane diskriminaciju iz člana 24 Ustava i člana 14. EKLJP u vezi sa pravom na pravično suđenje iz člana 31 Ustava i člana 6. EKLJP.
95. Sud dodaje, da sama činjenica da podnosilac zahteva nije bio zadovoljan ishodom sudskog postupka, nije dovoljan uslov da se izgradi tvrdnja o ustavnoj povredi. Sud podseća da kada se tvrde takve povrede Ustava, podnosilac zahteva treba da obezbedi obrazložene navode i ubedljive argumente (vidi, s tim u vezi, predmet Ustavnog Suda KI136/14, *Abdullah Bajqinca*, rešenje o neprihvatljivosti od 10. februara 2015. godine, stav 33).
96. Dakle, u ovim okolnostima, na osnovu gore navedenog i uzimajući u obzir tvrdnje navedene od strane podnosioca zahteva i činjenice podnete od istog, Sud, pozivajući se i na standarde koji su postavljeni u praksi Suda u sličnim slučajevima kao i na sudsku praksu ESLJP-a, utvrđuje da podnosilac zahteva nije potvrdio i nije dovoljno potkrepio svoje navode u vezi sa povredama njegovih prava i osnovnih sloboda zagarantovanih Ustavom i EKLJP-om.
97. Dakle, zahtev i navodi koji se ticu ovog dela sudskog postupka, a koji je Sud detaljno analizirao, su očigledno neosnovan na ustavnim osnovama, i treba da se proglasi neprihvatljivim u skladu sa stavom 2. pravila 39. Poslovnika o radu.

Parnični postupka koji je pokrenula Carina Kosova vezano za naknadu štete

98. Imajući u vidu činjenicu da je parnični postupak vezano za naknadu štete koji je inicirala Carina Kosova protiv podnosioca zahteva još u fazi odlučivanja pred Apelacionim sudom, zaključuje da on neće uzimati u razmatranje odluke koje su donate u ovom postupku. Takođe Sud neće razmatrati ni žalbeni navod podnosioca zahteva da "*Osnovni sud u Uroševcu i Apelacioni sud nisu uzeli u obzir otpis javnih dugova u skladu sa Zakonom o otpisu javnih dugova*", upravo iz razloga što je podnosilac zahteva u žalbenom postupku pred Apelacionim sudom, kao glavni žalbeni argumenat za podnošenje odgovora koristio ovaj argumenat, a o čemu se Apelacioni sud još nije izjasnio.

99. Shodno navedenom, Sud, na osnovu načela supsidijarnosti, utvrđuje da je zahtev podnosioca zahteva u vezi kako sa parničnim postupkom, tako i sa navodima koji se odnose na njega, neprihvatljivi za razmatranje zbog toga što je preuranjen. Konkretnije redovni sudovi imaju prednost da razmotre sva pitanja koja su navedena od strane podnosioca zahteva. Ovo takođe podrazumeva da, ne dovodeći u pitanje postupke pred redovnim sudovima, ništa ne sprečava podnosioca zahteva da u budućnosti ponovo podnese zahtev Ustavnom sudu unutar zakonskog roka od četiri (4) meseca od dana prijema konačne odluke redovnih sudova u vezi sa ovim parničnim postupkom.
100. Sledstveno tome, Sud zaključuje da je zahtev podnosioca zahteva u vezi sa ovim sudskim postupkom preuranjen i treba se proglasiti neprihvatljivim, kao što je to propisano u članu 113.7 Ustava, članu 47 (2) Zakona i pravilu 39 (1) (b) Poslovnika o Radu.

IZ TIH RAZLOGA

Ustavni sud Republike Kosova, u skladu da članom 113.7 Ustava, članom 47 (2) Zakona i pravilima 39 (1) (b) i (2) Poslovnika o radu, dana 7.oktobra 2020. godine, jednoglasno

ODLUČUJE

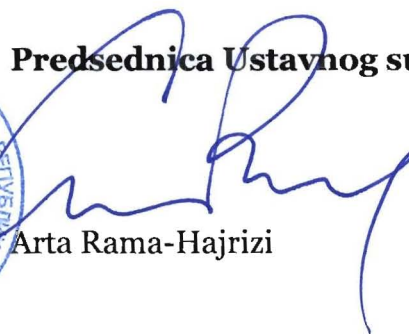
- I. DA PROGLASI zahtev neprihvatljivim;
- II. DA DOSTAVI ovu odluku stranama;
- III. DA OBJAVI ovu odluku u Službenom listu, u skladu sa članom 20 (4) Zakona;
- IV. Ova odluka stupa na snagu odmah.

Sudija izvestilac

Selvete Gërxhaliu-Krasniqi

Predsednica Ustavnog suda

Arteta Rama-Hajrizi